

Respect pentru oameni Sandra Brown

Copyright © 2018 Sandra Brown Management, Ltd.

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc. și
P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în SUA de
Grand Central Publishing, o divizie a Hachette Book Group, Inc.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Joc periculos

Sandra Brown

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BROWN, SANDRA

Joc periculos / Sandra Brown;

trad.: Laura Berteanu - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3736-9

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SANDRA BROWN

Joc periculos

Traducere din limba engleză

Laura Berteanu

capitolul 1

9.42 P.M.

- Nu. N-o s-o fac.

- Când te-am sunat, n-ai avut nici cea mai mică problemă.

- Dar nu știam atunci cum o să fie vremea. Aeroportul e închis din cauza condițiilor meteo, Dash.

- E doar ceață. Poți să zbori prin ceață, să știi. E ca prin nori. Sau nu v-au învățat asta la cursul de pilotare on-line?

Tânărul pilot își dădu ochii peste cap.

- Au închis aeroportul din Atlanta. *L-au închis!* Cât de des se întâmplă asta? Cu siguranță e de rău, altfel n-ar fi închis aeroportul chiar înainte de Ziua Recunoștinței. Fii rezonabil!

Dash își apăsa mâna cărnoasă peste inimă.

- Sunt rezonabil. Eu sunt rezonabil până-n măduva oaselor. Clientul meu pe de altă parte... Lui nu-i pasă că s-a închis aeroportul. El vrea ca această cutie de *aici* – lovi cu mâna containerul negru, de metal, de pe tej-gheaua din spate lui – să ajungă *acolo* – arătă undeva, în direcția sudului – în seara asta! Iar eu i-am garantat că o să ajungă.

- Atunci ai o problemă în relațiile cu publicul.

I se spunea Dash, mai întâi pentru că puținele persoane care îi știuseră vreodată numele adevărat îl uitaseră, și în al doilea rând pentru că numele companiei lui de chartere și zboruri aeriene era Dash-It-All.¹

Ceva mai în vîrstă decât recunoștea că este, Dash avea un burdihan solid, care servea cam același scop ca și grila unei locomotive: nu lăsa nimic să-i stea în cale.

¹ Străpunge orice

Dash era mereu presat de termene și avea o expresie veșnic încruntată.

Oricât de amenințătoare i-ar fi fost însă căutătura, nu reușise deocamdată să-l intimideze pe pilotul care refuza să decoleze de pe Columbus, Ohio, spre Atlanta, unde vremea dădea peste cap toate planurile de vacanță ale călătorilor.

Și, dacă afacerea ta se întâmpla să fie în domeniul transporturilor aeriene, atunci ți-o dădea și pe-asta peste cap, în cel mai nimicitor mod cu puțință.

Frustrat, Dash își îndesă un trabuc neaprins între dinții îngăbeniți și începu să-l molfăie. Fumatul era interzis în baza aeriană. Regulile lui. Dar și trabucurile tot ale lui erau. Așa că molfăia câte unul ori de câte ori cinea îi dădea bătăi inutile de cap. Ca în cazul de față.

- Un pilot adevărat nu s-ar speria de puțină ceață, zise el.

Pilotul îl privi chiorâș.

„Bine.“ Doar în sinea lui, Dash recunoștea că era ceva mai mult decât puțină ceață. Era o pâclă atât de deasă, cum nu-și mai amintea să fi văzut vreodată. Oamenii de pe coasta Atlanticului se treziseră în acea dimineață și și găsiseră orașele învăluite. Ceața crease probleme mari în trafic și haos general în partea de est a Statelor Unite. Și nu dădea semne să se ridice.

Audiența de pe canalul meteo atinsese cote maxime. Meteorologii aproape că jubilau de încântare în fața fenomenului, pe care unul îl descrise drept „biblic“, iar altcineva îl numise „epocal“. Lui Dash nu-i era prea clar ce însemna asta, dar nu suna bine. Iar, pentru el, personal, afurisita asta de ceață însemna bani pierduți.

În principalele aeroporturi din zeci de state ale SUA decolările fuseseră opriate, atât pentru zborurile de pasageri, cât și pentru cele de mărfuri, în acest ajun al Zilei Recunoștinței, când se părea că întreaga națiune încerca să ajungă de acolo de unde era în altă parte.

Dash era de părere că o să dureze până la Crăciun ca să se dezlege întreaga încâlcăală creată, dar asta nu era problema lui.

Problema lui era să-și țină flota aeriană în zbor, ca să livreze lucrurile pe care clientii plătiseră să le fie livrate în cel mai scurt timp.

Păsările care stăteau cuibărite în hangar nu-i aduceau bani. Avea nevoie ca pilotul lui să prindă curaj, și asta cât mai repede, ca să-și poată ține cuvântul față de clientul - un oarecare dr. Lambert - căruia îi garantase că afurisita de cutie o să ajungă în Atlanta până a doua zi dimineață.

Sperând să-l facă de rușine pe Tânărul aviator și să-l convingă astfel să decoleze, Dash îl măsură cu privirea din cap până-n picioare, cu un dispreț evident.

- Ai putea să zbori foarte bine, dacă ți-ai dori suficient de mult. De ce ți-e frică, ia zi? De ceață sau că n-o să apuci să te întorci la timp mâine, ca să ajungi la fcripturica de curcan și plăcinta de dovlac de la mămica?

- Nu plec până nu se-ndreaptă vremea, Dash. Am încheiat discuția.

Pilotul avea puțin peste treizeci de ani. Chiar și la ora aceea târzie din noapte, era proaspăt bărbierit și frumos îmbrăcat, cu pantaloni negri și cămașă albă. Avea privirea limpede, dovedă că nu încălcase regulamentul de zbor care interzicea piloților să se atingă de alcool cu minim opt ore înaintea unui zbor. Și părea să fi avut parte de tot atâtea ore de somn.

Dash avea ani de experiență în a cântări piloții de tot soiul, de la cei de performanță până la echivalentul șoferilor de camioane ruginite. Pe acesta îl cataloga drept un fandosit înțepătat, care zbura exact ca la manual și nu ar fi recunoscut un instinct de pilotaj nici dacă l-ar fi mușcat de fund. Respecta regulile, orice-ar fi fost. Toate regulile. Tot timpul. Fără excepție.

Dash ar fi vrut să-l strângă de gât.

Înfrângându-și impulsul, încercă din nou:

– Te trimît cu Beechcraft, să știi. Tocmai am recondiționat-o, să știi. Cu ultima tehnologie. Scaune noi. Cu perne dintre cele mai moi.

Pilotul rămase neclintit.

– Când se îmbunătățește vremea în Atlanta și se deschide aeroportul...

– Adică peste zece ani! îl întrerupse Dash, nervos. Chiar dacă l-ar deschide în clipa asta, tot ar dura ore întregi până să elibereze toate pistele. Până atunci, sendvișurile tale cu ton o să se strice.

Clientul fusese de acord să plătească prânzul pentru „echipaj“. Fusese livrat frumos împachetat, într-o cutie albă de polistiren. Și aceasta stătea pe tejgheaua din spatele lor.

Cu un mormăit prevestitor de rău, Dash adăugă:

– O să se strice sau o să le șterpelească cineva.

Aruncă o privire de cealaltă parte a holului, înspre canapeaua de lângă perete. Era o priveliște deplorabilă. Tapițeria în carouri crem și turcoaz era extrem de scămoșată și acoperită de pete unsuroase făcute Dumnezeu știe cu ce. Dar asta nu părea să conteze pentru bărbatul care stătea acum întins pe ea. Era întins pe spate, cu mâinile pe burtă, cu o revistă de aviație veche de câțiva ani și cu colțurile răsucite, pusă peste față în timp ce dormea.

Dash se întoarce la pilot. Vorbind încă pe un ton coborât, spuse:

– Trec tot felul de dubioși pe aici.

– O să-mi păzesc mâncarea până când o să pot decola.

Dash pufni enervat.

– Haidă-de! Că doar nu transportă un taur pentru rodeo!

Ei, unul, chiar transportase o bestie de genul acesta de la Cheyenne la Abilene într-un DC-3. Afurisitul se smuise tot drumul. Taurul, nu avionul, care fusese o bu-națate. Asta se întâmplată în 1985, dacă și aducea bine aminte. Pe vremea când era Tânăr, și sălbatic, și slab. În fine... mai slab.

Oftă cu nostalgie după zilele de demult, apoi se întoarce la cearta lui cu pilotul.

– În seara asta tu nu ai de cărat decât cutia astă simandicoasă.

– Aeroportul este închis, Dash.

– Ȑăla mare, da, dar...

– La fel și toate pistele de aterizare pe o raza de trei sute de kilometri în jurul Atlantei.

Dash își mută trabucul dintr-o parte a gurii în cealaltă, apoi își ridică ambele mâini, în semn de capitulare.

– Bine. Ai câștigat. O să-ți dau un procent mai mare.

– La ce-mi folosesc mai mulți bani dacă sunt mort?

Dash mușcă nervos capătul înmuiat al trabucului și-l scuipă în coșul de gunoi.

– N-o să mori.

– Sigur că nu. Pentru că nu mă ridic de la sol până nu se risipește ceață și nu se deschide aeroportul. Avionul are plinul făcut și e gata de decolare imediat ce primim aprobarea. Gata? Putem încheia subiectul?

Își îndreptă umerii.

– Ȑi acum, întrebarea cea mai importantă: s-a reparat mașina de făcut popcorn?

Cu aceste cuvinte, Tânărul se răsuci pe călcâie și ieși, urmând miroslul de porumb copt, în holul care ducea spre camera de odihnă a piloților.

Telefonul lui Dash sună.

– Așteaptă. Poate că e aprobarea ta.

Pilotul se opri și se întoarce. Dash răspunse la telefon.

– Da?

Când cel care sunase se identifică, Dash ridică degetul arătător, dând de înțeles că era telefonul pe care îl aștepta. Era colegul lui care angajase o cursă charter de la un operator privat, atașat de Hartsfield-Jackson.

– Da, da, e pregătit. Gata de plecare. Îl mănâncă tăpile, adăugă el, străpungându-le pilot cu privirea chiorășă. Ha? Unde să-l deviezi?

Cuta de pe frunte i se adânci în timp ce ascultă preț de jumătate de minut.

Respectători - Nu, nu cred că o să fie o problemă.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, știa că avea să fie o problemă.

- Nu are sistem PCL? Ești sigur că o să fie cineva acolo să aprindă luminile?

Pilotul se încordă. Un sistem de iluminare comandat de pilot, PCL, i-ar fi permis să aprindă becurile de pe pistă de aterizare din cabina avionului.

- Bine, zise Dash. Trimite-mi detaliile prin e-mail. Am înțeles. Închise și ii spuse pilotului: Avem noroc. Este un aerodrom privat, lângă un orășel în partea de nord a Georgiei. Clientul o să vină până acolo. Pleacă acum din Atlanta, cu mașina. Este un drum de două ore, poate chiar două și jumătate, dar e dispus să...

- În nordul Georgiei? În munți?

Dash făcu un gest cu mâna.

- Nu-s cine știe ce munți! Mai degrabă niște dealuri.

- E controlat?

- Nu. Dar pistă de aterizare este suficient de lungă pentru avionul ăsta dacă... dacă te așezi chiar în capăt și vântul nu bate prea tare din față.

Citind dubiile de pe chipul pilotului, pocni din degete.

- Am o idee mai bună!

- Așteptăm să se deschidă Atlanta.

- Pleci cu 182.

Pilotul pufni în râs.

- Cu hodoroaga aia? Nu prea cred.

Dash îl privi chiorâș.

- Pasărea asta zboară dinainte să se fi născut taică-tău!

Ceea ce nu era tocmai un lucru de laudă, fiindcă pilotul râse din nou.

- Exact despre asta vorbeam și eu.

- Bine, bine, poate că nu-i la fel de nou și de ferchezuit ca Beechcraft, poate că e nițeluș mai zgâriat și mai avariat pe ici, pe colo, dar e un aparat de încredere, e aici și o să zbori cu el. Mă duc să-i fac plinul cât timp scrii tu planul de zbor. Numele locului este...

- Așteaptă, Dash. Eu m-am angajat pentru Beechcraft, cu aterizare pe un aeroport controlat. Nu să-mi risc viața cu o vechitură peste teren muntos, pe o vreme problematică, doar ca să aterizez pe o pistă scurtă, într-un loc în care sunt probabil vânturi puternice. Și asta în speranță că o să fie cineva acolo ca să aprindă luminile?

Clătină din cap.

- Las-o baltă!

- Te plătesc triplu!

- Nu merită. Ar trebui să fiu nebun. E treaba ta să-ți suni clientul și să-l faci să înțeleagă că nimeni nu-i poate livra în seara asta ce-i în cutia aia. O să primească după ce se îmbunătășește vremea. O să stau cu ochii pe știrile meteo și o să plec de îndată ce-o să fie posibil.

- Dacă mă refuzi acum, nu mai lucrezi niciodată cu mine.

- Nu prea cred. Ai prea mare nevoie de piloți.

Luă cutia cu mâncare și se îndepărta, îndreptându-se spre hol.

Dash înjură în barbă. Fusese o amenințare la cacială și afurisitul se prinsese prea ușor. Avea nevoie de piloți calificați pentru mai multe categorii, clase și tipuri de aparate de zbor, care să poată urca în cabină și decola în cel mai scurt timp cu putință.

Âsta era un dobitoc, dar era necăsătorit și, prin urmare, mai disponibil decât piloții cu familie. Și era dornic să acumuleze ore de zbor cu care să se poată în cele din urmă muta la o companie comercială.

Și, adevărul fie spus, chiar că ar fi trebuit să fie complet nebun ca să zboare în astfel de condiții ne-sigure și să aterizeze în creierii munților, pe cine știe ce aerodrom vechi de când lumea. Nu era nebun. Era un pilot cu picioarele pe pământ, care nu-și asuma riscuri inutile.

Dash avea nevoie de celălalt gen.

Privi în capătul sălii, spre canapea, își mută iar trabucul, își ridică pantalonii sub burdihanul voluminos și trase adânc aer în piept.

- Hei, Rye?

Bărbatul de pe canapea nu răspunse.

- Rye, strigă Dash, mai tare. Ești treaz?

Silueta întinsă rămase nemîșcată, dar Dash continuă:

- Am o problemă. Afurisit început pentru sărbătorile de anul ăsta și știi prea bine că astăzi perioada în care fac jumătate din profitul anual. Băiatului sătuia al meu îl să facă frică și...

Dash se opri din vorbit în clipa în care Rye Mallett își ridică revista veche de pe față. Se răsuci într-o parte și-și puse picioarele pe podea.

- Da, am auzit.

Se ridică, aruncă revista și se întinse după geaca și geanta de aviator.

- Unde mă duc?

10.21 P.M.

Rye alesese să nu plece cu Beechcraft, din motivele enumerate de celălalt pilot, al cărui nume nu-l cunoștea și nu-l interesa câtuși de puțin să-l afle. Dash verificase avionul Cessna 182 în timp ce Rye accesase unul dintre computerele din zona de așteptare. Intrase pe un site care oferea fotografii aeriene cu aeroporturile.

Studiase în detaliu fotografia aerodromului din Howardville County, își notase particularitățile reliefului și asezarea pistei, apoi scosese fotografia la imprimantă, ca să o ia cu el.

Sunase la serviciile aeriene și completase planul de zbor, folosind regulile instrumentelor de zbor. Avea să se bazeze pe instrumente de la decolare până la aterizare. Nu era nimic neobișnuit în asta. Ceața era însă neobișnuită.

Fiindcă își dorea să afle ultimele detalii, și nu dintr-un studio de televiziune, de la vreun prezentator cu dinți falși și părul dat cu prea mult fixativ, Rye intrase pe mai multe bloguri de zbor, ca să vadă ce se spunea pe acolo. Așa cum se aștepta, aproape toate mesajele postate în acea zi erau despre ceată și despre problemele infernale pe care aceasta le crea. Pilotii care se riscaseră și zburaseră prin ea îi avertizau pe ceilalți că existau zone cu vizibilitate zero.

Rye intrase pe unul din aceste site-uri cu numele de utilizator și pușese întrebări despre Howardville. Promise o sumedenie de mesaje care mai de care mai colorate, dintre care primul fusese: „Dacă te gândești să te duci acolo în seara asta, spune-ne ce fel de flori vrei pe sicriu“. Iar altul: „Ai grija la firele electrice. Dacă ajungi viu la pista de aterizare, pregătește-te. E al naibii de afurisită“.

Urmaseră postări similare, avertismente împestrițate cu glume despre cimitir și înmormântare și băscălia tipică aviatorilor fără uniformă. Ideea generală a conversației on-line era că ar fi fost înțelept să nu zboare în acea seară spre destinația lui Rye.

Dar Rye prima adeseori astfel de avertismente, și tot zbură.

Până și Dash păruse nefiresc de îngrijorat. Singura dată când Rye îl văzuse pe Dash să trădeze vreo urmă de emoție fusese ziua în care o pisică cu trei picioare intrase șchiopătând în hangar. Era slabă ca vai de ea și plină de purici. Scuipa și zgâria pe oricine se apropia de ea. Dar lui Dash îi căzuse cu tronc și o hrănise și o îngrijise până când mâța prinse puteri ca să țopăie din nou. Iar într-o noapte țopăise afară din hangar și nu se mai întorsese. Când Rye întrebase unde era, Dash îi răspunsese cu o răgușelă evidentă în voce:

- Nerecunoscătoarea a sters-o.

Rye avusese atunci ocazia să zărească latura sensibilă, și foarte bine ascunsă, a lui Dash. Își o zarea din nou